

Arrest

nr. 169 743 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 31 augustus 1988 geboren in de Al Hurriya wijk te Bagdad. U bent soenniet van Arabische origine.

In 2005 bent u zanger geworden. U deed hier en daar wat kleine opdrachtjes tot u zelf op feesten begon te zingen. U zong vooral bestaande Iraakse liedjes op volksfeesten en huwelijken. Sinds de val van Mosul in juni 2014 was de situatie in Bagdad wat grimmiger geworden en vonden er minder en minder feesten plaats in het publiek. Uw vrienden waarschuwden u ook dat u beter wat voorzichtiger zou zijn omdat ze bang waren in uw plaats. Ondanks deze waarschuwingen bleef u verder zingen, weliswaar enkel in de private sfeer.

Op 23 juli 2015 werd u thuis bedreigd door Haider Kazem en Ahmad Al Bahadli, twee mannen die een hoge functie binnen Asa'eb Ahl Al Haqq bekleeden en die uw wijk controleren. Ze eisten dat u zou

stoppen met te zingen en in de plaats bij hun militie traditionele anasheed-liederen zou gaan zingen. Indien u dit niet zou doen, zou dit u het leven kosten. Enkele dagen later, op 26 juli 2015, ging u, tegen het advies van uw vader in, klacht indienen in het politiekantoor van El Hurriya tegen die twee mannen. U werd daar raar bekeken omdat u klacht kwam neerleggen tegen mensen die volgens u als god worden aanschouwd. Uw klacht werd desalniettemin genoteerd en verder behandeld in de politierechtbank, waar u eveneens uw verhaal mocht doen.

Op 07 augustus 2015 bent u uit Irak gevlucht via Najaf, waar u een rechtstreeks vliegtuig nam richting Istanbul (Turkije). Verder reisde u clandestien door tot in België, waar u op 6, 7 of 8 september 2015 asiel heeft aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: identiteitskaart dd. 20.05.2014 en nationaliteitsbewijs dd. 24.05.2014. U legt eveneens twee CD's neer met daarop opnames van enkele van uw opdrachten op huwelijken en een optreden in het asielcentrum in België. Daarnaast legt u foto's van de volgende documenten voor: paspoort dd. 20.04.2009, vier klachtenbrieven, voedselkaart en woonstkaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest vermoord te worden door Asa'eb Ahl al- Haqq die u gevraagd zouden hebben om te stoppen met zingen en zich bij hen te voegen om traditionele anasheed muziek te maken (gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2016, p. 17). Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus, noch voor de status van subsidiaire bescherming omdat u er niet in slaagt het door u aangehaalde asielrelaas aannemelijk te maken.

U verklaart dat u al sinds 2005 aan de kost komt als zanger in uw wijk El Hurriya waar u optradt op verschillende feesten en waar u naar eigen zeggen naam en faam genoot (CGVS, p. 6, 17, 22). Het CGVS kan aannemen dat u als zanger actief was op feesten en evenementen, bijvoorbeeld op huwelijksfeesten die u vermeldt (CGVS, p. 5-6); u staft dit immers onder andere aan de hand van een zangprestatie tijdens het gehoor (p. 8) en een aantal videofragmenten op cd-rom (document 1-2 & 13) waarop u te zien bent tijdens een paar privé-evenementen in Irak en een optreden in het asielcentrum in België. In verband met uw zangcarrière dient meteen opgemerkt te worden dat u zich qua promotie beperkte tot mond-aan-mond reclame en louter via via aan optredens geraakte – u gebruikte geen andere kanalen ter promotie van uw werk, zoals Facebook, flyers of een website (CGVS, p. 6, 8, 9-10). Opvallend is dat u sinds 2005 aan de slag was als zanger en u dat gewoon bleef verder doen tot de vijfde of zesde maand van 2015, zonder dat u daardoor problemen ondervond (CGVS, p. 9), zelfs na de val van Mosul (i.e. juni 2014) toen uw vrienden u afraadden om nog te zingen en u zelfs meermaals waarschuwden om het wat voorzichtiger aan te doen, en ook ondanks de algemene context die u schetst (nl. dat de milities de wijken onder controle hebben en zij zangers om het even wanneer kunnen doen stoppen met zingen)(CGVS, p. 17, 21). Sinds de val van Mosul trad u weliswaar wat minder op en niet meer in de publieke sfeer, maar dat blijkt een logisch gevolg van de door u aangehaalde veranderde situatie: volgens u vonden er sinds dat moment immers amper nog (openbare) feesten plaats in Bagdad (“Want het centrum, de scholen in hurriya worden allemaal, worden allemaal trainingscentra. Dus waar kan ik een feest geven? En wie gaat trouwen in zulke omstandigheden?” en “Er zijn feesten maar niet voor de mensen in het publiek”, CGVS, p. 22, 23). Zoals gezegd heeft u nooit problemen gekend (tot eind juli 2015, zie verder) (CGVS, p. 23) – u werd dus niet beperkt in het uitoefenen van uw job en uw muzikale activiteiten bleken voor u tien jaar geen reden om uw land te verlaten. Dit impliceert dat het gegeven een zanger te zijn, niet automatisch betekent dat deze persoon voor vervolging moet vrezen.

Pas op 23 juli 2015 werd u naar eigen zeggen voor de eerste (en enige) maal bedreigd (CGVS, p. 18) – dit incident zou voor u dé aanleiding geweest zijn om op dat moment te stoppen met zingen en uw land wel te verlaten. Aan deze door u aangehaalde bedreiging kan echter geen geloof gehecht worden, om de onderstaande redenen.

Ten eerste beweert u dat u op 23 juli 2015 bedreigd werd door leden van Asa'eb Ahl al-Haqq, meer bepaald zouden twee van hun leiders, Haider Kazem en Ahmad Al Bahadli, naar uw huis zijn gekomen waarbij ze u zouden gevraagd hebben om te stoppen met zingen en om u bij hen te voegen om traditionele anasheed muziek te maken. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat deze twee mannen hoge posities bekleden binnen Asa'eb Ahl al-Haqq: Ahmad Al Bahadli is de rechterhand van Qais Al Khazali in Asa'eb Ahl al-Haqq en Haider Kazem staat hoger dan Ahmad Al Bahadli en heeft dus meer macht (CGVS, p. 17, 18, 19). Het CGVS vraagt zich evenwel luidop af waarom net twee leiders van Asa'eb Ahl al-Haqq met zeer hoge functies zich de moeite zouden getroosten om u op straat bij u thuis te komen bedreigen.

Deze militie heeft immers duizenden leden en aanhangers en patrouilles in de verschillende wijken die gezagsgetrouw orders opvolgen van hun leiders. Het is ook vreemd dat deze twee leiders alleen, zonder

enige vorm van escorte of begeleiding, en in hoogsteigen persoon tot bij u zouden komen en zich zo vrijwillig zouden blootstellen aan eventueel gevaar of eventuele vijanden die zij, gezien de activiteiten van deze militie in de stad, ongetwijfeld moeten hebben. Als u hiermee geconfronteerd wordt, kan u hier geen overtuigende verklaring voor geven: "Zij kennen mij want ik was een bekende zanger in El Hurriya, iedereen kent mij.", "Zij kunnen iemand anders eigenlijk sturen, ze kunnen ook op hetzelfde moment mij vermoorden" en "Want ik zit in die regio in El Hurriya, zij gingen niet buiten Hurriya" (CGVS p. 22). Wat betreft Haider Kazem haalt u zelf aan dat er geruchten de ronde deden als zou hij zijn vermoord in 2006-2007 (CGVS, p. 19, 22). Indien Haider Kazem u effectief zou bedreigd hebben in 2015, is het vreemd en opvallend dat u verder niets kan vertellen over deze vermeende moord. Zo weet u niets over de omstandigheden, de plaats of de daders van de moord (CGVS p. 22). Wat de door u aangehaalde bedreiging echter volledig onderuit haalt is het feit dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, Haider Kazim op 02 juli 2012 tijdens een Asa'eb Ahl al-Haqq-Sadristen moordcampagne vermoord werd in Najaf. Bijgevolg is het dus absoluut onmogelijk dat hij u samen met Ahmad Al Bahadli eind juli 2015 zou bedreigd hebben en geëist hebben dat u voor zijn militie zou gaan zingen. Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u gewoon dat dit niet waar is en zegt u dat hij nog steeds leeft (CGVS p. 24). Dit is maar een povere reactie op de aangeleverde informatie over de dood van Haider Kazem. Als hij effectief nog in leven zou zijn en hij u persoonlijk zou bedreigd hebben, is het bovendien weinig geloofwaardig dat u Haider Kazem zelfs niet herkent op foto wanneer deze u wordt getoond en verkeerdelijk Ahmad Al Bahadli aanwijst als zijnde Haider Kazem (CGVS, p. 24), temeer als u verklaart in uw wijk de afbeelding van Haider Kazem gezien te hebben op posters ten tijde van de geruchten over zijn dood in 2006-2007 (CGVS, p. 22).

Ten tweede kan ook weinig geloof gehecht worden aan de door u neergelegde klacht tegen de twee genoemde mannen in het politiekantoor van El Hurriya. Doorheen het gehoor laat u meerdere malen blijken dat u weet dat de politie door de milities geïnfiltreerd is. U verklaart dat alle mensen in het politiekantoor bij de milities zitten en dat ze iemand gewoon kunnen vermoorden (CGVS, p. 14, 20-21). Uit deze verklaringen blijkt dat u wantrouwen koestert tegenover de politie en de autoriteiten van uw land, waardoor het bijzonder opmerkelijk is dat u desondanks toch klacht een zou indienen bij de politie en daarbij twee van de leiders van Asa'eb Ahl al-Haqq bij naam noemt. Dergelijk roekeloos gedrag gaat immers tegen alle logica in en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Wanneer u met dit roekeloos gedrag en het mogelijke averechts effect van dergelijke klacht geconfronteerd wordt, kan u hiervoor geen adequate argumenten aanreiken. U zegt enkel dat u niet wist waar u anders heen zou moeten gaan, ook al bestond de kans dat u zo vermoord zou worden – dit zou volgens u dan meteen als bewijs gelden voor de bestaande dreiging (CGVS, p. 21). Deze stellingen vormen echter geen verklaring voor uw hierboven beschreven roekeloos gedrag; ze bevestigen het enkel maar. Bovendien is het bijzonder vreemd dat de politie, nadat u er klacht zou hebben ingediend tegen Kazem en Al Bahadli, gewoon de standaardprocedure zou gevolgd hebben en de klacht effectief zouden hebben doorgestuurd naar de rechtbank waar u ook nog een verklaring zou gaan afleggen zijn (zoals zou moeten blijken uit uw documenten, zie onder), terwijl u aangeeft dat de politie toch niets doet omdat ze volledig onder controle van de milities staat ("Er waren twee mensen die bij hem zaten en toen ik heb hem gezegd, zei hij tegen mij: "Wat kom je klagen? Tegen Allah?" Bedoeling is zo grote persoon? Zoals hij dacht, ben je zot, is er iets fout in je hoofd?", CGVS, p. 20). Wat betreft dedocumenten die u neerlegt ter staving van de bedreiging (nl. documenten 4-7), dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Bovendien betreffen het enkel foto's van stukken en niet de originele exemplaren waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden vastgesteld. Daarenboven doen interne tegenstrijdigheden afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat enkel uw vader thuis was toen u bedreigd werd (CGVS, p. 22), terwijl in één van uw klachtbrieven te lezen is dat u op dat moment met uw gezin/familie was (zie klachtenbrief 3, document 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt trouwens dat er in Irak een zeer groot circuit aan valse documenten bestaat en dat deze op eenvoudige en goedkope wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Bijgevolg komt het vaak voor dat documenten onrechtmatig afgegeven worden door corruptie binnen Iraakse overheidsinstellingen. Gelet op de hier vermelde vaststellingen rond uw klachtenbrieven, dient gesteld te worden dat ze uw onaannemelijke verklaringen omtrent uw klachten bij de politie niet kunnen herstellen.

Op basis van alle bovenstaande elementen kan de bedreiging die u aanhaalt als (enige) reden voor uw vertrek uit Irak als niet-geloofwaardig worden beschouwd.

De door u neergelegde originele documenten, (een enveloppe waarin uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs vanuit Denemarken werden verstuurd,) en kopieën van documenten (voedselkaart,

woonstkaart) en een foto-afbeelding van uw paspoort, veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen daar ze louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens. De andere documenten die u voorlegde, zoals de CD's en de klachtbrieven werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Inzake de informatie omtrent de moord op een zekere Haider Kazim Majidi, wijst verzoeker erop dat deze slechts wordt vermeld in een grafiek, dat in de rest van het rapport over deze moord niet wordt gerept en dat er geen bron wordt vernoemd. "Bovendien is het niet zeker dat het om dezelfde persoon gaat". Een enkele grafiek in een rapport van een Amerikaanse denktank, zonder verdere bronvermelding, geeft onvoldoende gewicht aan de veronderstelling dat Haider Kazem gedood zou zijn voorafgaand aan de aangevoerde feiten. Bovendien is de betreffende onderzoeksinstelling niet onbesproken en betreft het mogelijk een onderdeel van de Amerikaanse oorlogslobby. Aldus is het onduidelijk of de ingeroepen informatie betrouwbaar is.

Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker erop dat grote aantallen mensen Bagdad ontvluchten om in Europa asiel aan te vragen. Het CGVS draait ten onrechte de zaken om waar gewezen wordt op het relatief hoog aantal personen dat terugkeert naar Bagdad. Dit is enkel te wijten aan het hoog aantal mensen dat Bagdad ontvlucht en aan het categorieke weigeren van het toekennen van subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is er het effect van de informatie- en ontradingscampagne in het najaar van 2015. Verzoeker verwijst naar de inhoud van het recente ambtsbericht "Veiligheidssituatie in Irak" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. Dit staft zijn verhaal nu hij als soenniet in een overwegend sjiiitische wijk geconfronteerd wordt met de milities die er de plak zwaaien.

Volgens verzoeker is het duidelijk dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer louter door zijn aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De situatie is de laatste jaren duidelijk verslechterd, minstens niet verbeterd. Het CGVS voerde aldus een arbitraire beleidswijziging door die niet overeenstemt met de realiteit. De bestreden beslissing gaat verder niet in op de meest recente informatie. Het CGVS is dus onzorgvuldig tewerk gegaan.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een persartikel bij het verzoekschrift (bijlage 2).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker nog enkele foto's neer ter staving van het gegeven dat hij een zanger is (rechtsplegingsdossier, stuk 12). Hij stelt hierdoor een risicoprofiel te vertonen.

2.2. Verweerder legt, naast de nota (rechtsplegingsdossier, stuk 6), op 10 mei 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016.

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.3. Waar verzoeker ter terechtzitting enkele foto's neerlegt en dienaangaande betoogt dat hij als zanger een risicoprofiel vertoont, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij hiermee voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

"U verklaart dat u al sinds 2005 aan de kost komt als zanger in uw wijk El Hurriya waar u optradt op verschillende feesten en waar u naar eigen zeggen naam en faam genoot (CGVS, p. 6, 17, 22). Het CGVS kan aannemen dat u als zanger actief was op feesten en evenementen, bijvoorbeeld op huwelijksfeesten die u vermeldt (CGVS, p. 5-6); u staft dit immers onder andere aan de hand van een zangprestatie tijdens het gehoor (p. 8) en een aantal videofragmenten op cd-rom (document 1-2 & 13) waarop u te zien bent tijdens een paar privé-evenementen in Irak en een optreden in het asielcentrum in België. In verband met uw zangcarrière dient meteen opgemerkt te worden dat u zich qua promotie beperkte tot mond-aan-mond reclame en louter via via aan optredens geraakte – u gebruikte geen andere kanalen ter promotie van uw werk, zoals Facebook, flyers of een website (CGVS, p. 6, 8, 9-10). Opvallend is dat u sinds 2005 aan de slag was als zanger en u dat gewoon bleef verder doen tot de vijfde of zesde maand van 2015, zonder dat u daardoor problemen ondervond (CGVS, p. 9), zelfs na de val van Mosul (i.e. juni 2014) toen uw vrienden u afraadden om nog te zingen en u zelfs meermaals waarschuwden om het wat voorzichtiger aan te doen, en ook ondanks de algemene context die u schetst (nl. dat de milities de wijken onder controle hebben en zij zangers om het even wanneer kunnen doen stoppen met zingen) (CGVS, p. 17, 21). Sinds de val van Mosul trad u weliswaar wat minder op en niet meer in de publieke sfeer, maar dat blijkt een logisch gevolg van de door u aangehaalde veranderde situatie: volgens u vonden er sinds dat moment immers amper nog (openbare) feesten plaats in Bagdad ("Want het centrum, de scholen in hurriya worden allemaal, worden allemaal trainingscentra. Dus waar kan ik een feest geven? En wie gaat trouwen in zulke omstandigheden?" en "Er zijn feesten maar niet voor de mensen in het publiek", CGVS, p. 22, 23). Zoals gezegd heeft u nooit problemen gekend (tot eind juli 2015, zie verder) (CGVS, p. 23) – u werd dus niet beperkt in het uitoefenen van uw job en uw muzikale activiteiten bleken voor u tien jaar geen reden om uw land te verlaten. Dit impliceert dat het gegeven een zanger te zijn, niet automatisch betekent dat deze persoon voor vervolging moet vrezen."

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig ongemoeid. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk te maken.

Verzoeker laat ook in deze de bestreden beslissing onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Ten eerste beweert u dat u op 23 juli 2015 bedreigd werd door leden van Asa’eb Ahl al-Haqq, meer bepaald zouden twee van hun leiders, Haider Kazem en Ahmad Al Bahadli, naar uw huis zijn gekomen waarbij ze u zouden gevraagd hebben om te stoppen met zingen en om u bij hen te voegen om traditionele anasheed muziek te maken. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat deze twee mannen hoge posities bekleden binnen Asa’eb Ahl al-Haqq: Ahmad Al Bahadli is de rechterhand van Qais Al Khazali in Asa’eb Ahl al-Haqq en Haider Kazem staat hoger dan Ahmad Al Bahadli en heeft dus meer macht (CGVS, p. 17, 18, 19). Het CGVS vraagt zich evenwel luidop af waarom net twee leiders van Asa’eb Ahl al-Haqq met zeer hoge functies zich de moeite zouden getroosten om u op straat bij u thuis te komen bedreigen. Deze militie heeft immers duizenden leden en aanhangers en patrouilles in de verschillende wijken die gezagsgetrouw orders opvolgen van hun leiders. Het is ook vreemd dat deze twee leiders alleen, zonder enige vorm van escorte of begeleiding, en in hoogsteigen persoon tot bij u zouden komen en zich zo vrijwillig zouden blootstellen aan eventueel gevaar of eventuele vijanden die zij, gezien de activiteiten van deze militie in de stad, ongetwijfeld moeten hebben. Als u hiermee geconfronteerd wordt, kan u hier geen overtuigende verklaring voor geven: “Zij kennen mij want ik was een bekende zanger in El Hurriya, iedereen kent mij.”, “Zij kunnen iemand anders eigenlijk sturen, ze kunnen ook op hetzelfde moment mij vermoorden” en “Want ik zit in die regio in El Hurriya, zij gingen niet buiten Hurriya” (CGVS p. 22). Wat betreft Haider Kazem haalt u zelf aan dat er geruchten de ronde deden als zou hij zijn vermoord in 2006-2007 (CGVS, p. 19, 22). Indien Haider Kazem u effectief zou bedreigd hebben in 2015, is het vreemd en opvallend dat u verder niets kan vertellen over deze vermeende moord. Zo weet u niets over de omstandigheden, de plaats of de daders van de moord (CGVS p. 22).”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien deze niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Wat de door u aangehaalde bedreiging echter volledig onderuit haalt is het feit dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, Haider Kazim op 02 juli 2012 tijdens een Asa’eb Ahl al-Haqq-Sadristen moordcampagne vermoord werd in Najaf. Bijgevolg is het dus absoluut onmogelijk dat hij u samen met Ahmad Al Bahadli eind juli 2015 zou bedreigd hebben en geëist hebben dat u voor zijn militie zou gaan zingen. Als u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u gewoon dat dit niet waar is en zegt u dat hij nog steeds leeft (CGVS p. 24). Dit is maar een povere reactie op de aangeleverde informatie over de dood van Haider Kazem. Als hij effectief nog in leven zou zijn en hij u persoonlijk zou bedreigd hebben, is het bovendien weinig geloofwaardig dat u Haider Kazem zelfs niet herkent op foto wanneer deze u wordt getoond en verkeerdelijk Ahmad Al Bahadli aanwijst als zijnde Haider Kazem (CGVS, p. 24), temeer als u verklaart in uw wijk de afbeelding van Haider Kazem gezien te hebben op posters ten tijde van de geruchten over zijn dood in 2006-2007 (CGVS, p. 22).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. De louter hypothetische bewering dat het mogelijks niet om dezelfde personen gaat, wordt door verzoeker niet onderbouwd. Hij toont niet aan dat de persoon zoals vermeld in de informatie van verweerder niet de persoon zou betreffen waarnaar hij verwees. Nochtans kan aangenomen worden dat hij bij machte zou moeten zijn om dit aan te tonen indien er binnen een organisatie als AAH twee hooggeplaatsten zouden zijn met dezelfde naam (Haider Kazem). Dat de bron van deze informatie, het ISW (Istitute fort he Study of War), onvoldoende betrouwbaar zou zijn, kan uit het bij het verzoekschrift gevoegde artikel niet worden afgeleid en wordt door verzoeker niet aangetoond. Verzoeker laat bovendien na om aan de hand van concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat hetgeen gesteld wordt in de informatie die het CGVS hanteert niet correct is. Hij beperkt zich tot een algemene en ongefundeerde kritiek over de volledigheid en de betrouwbaarheid van deze informatie, waarmee hij niet vermag de juistheid van deze informatie te weerleggen. Verzoeker brengt zelf niet het minste begin van informatie bij die het tegendeel zou kunnen bewijzen en die de bestreden motivering in een ander daglicht zou kunnen stellen. Hoe dan ook laat verzoeker de vaststelling geheel onverlet dat hij de verkeerde persoon aanduidde als zijnde Haider Kazem. In dit kader kan wel worden opgemerkt dat de persoon die verzoeker verkeerdelijk aanduidde als Haider Kazem de heer Bashar al-Safi betrof (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.24).

Verzoeker onderneemt voor het overige niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Ten tweede kan ook weinig geloof gehecht worden aan de door u neergelegde klacht tegen de twee genoemde mannen in het politiekantoor van El Hurriya. Doorheen het gehoor laat u meerdere malen blijken dat u weet dat de politie door de milities geïnfiltrerd is . U verklaart dat alle mensen in het politiekantoor bij de milities zitten en dat ze iemand gewoon kunnen vermoorden (CGVS, p. 14, 20-21).

Uit deze verklaringen blijkt dat u wantrouwen koestert tegenover de politie en de autoriteiten van uw land, waardoor het bijzonder opmerkelijk is dat u desondanks toch klacht een zou indienen bij de politie en daarbij twee van de leiders van Asa'eb Ahl al- Haqq bij naam noemt. Dergelijk roekeloos gedrag gaat immers tegen alle logica in en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Wanneer u met dit roekeloos gedrag en het mogelijke averechts effect van dergelijke klacht geconfronteerd wordt, kan u hiervoor geen adequate argumenten aanreiken. U zegt enkel dat u niet wist waar u anders heen zou moeten gaan, ook al bestond de kans dat u zo vermoord zou worden – dit zou volgens u dan meteen als bewijs gelden voor de bestaande dreiging (CGVS, p. 21). Deze stellingen vormen echter geen verklaring voor uw hierboven beschreven roekeloos gedrag; ze bevestigen het enkel maar. Bovendien is het bijzonder vreemd dat de politie, nadat u er klacht zou hebben ingediend tegen Kazem en Al Bahadli, gewoon de standaardprocedure zou gevolgd hebben en de klacht effectief zouden hebben doorgestuurd naar de rechtbank waar u ook nog een verklaring zou gaan afleggen zijn (zoals zou moeten blijken uit uw documenten, zie onder), terwijl u aangeeft dat de politie toch niets doet omdat ze volledig onder controle van de militie staat ("Er waren twee mensen die bij hem zaten en toen ik heb hem gezegd, zei hij tegen mij: "Wat kom je klagen? Tegen Allah?" Bedoeling is zo grote persoon? Zoals hij dacht, ben je zot, is er iets fout in je hoofd?", CGVS, p. 20). Wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van de bedreiging (nl. documenten 4-7), dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Bovendien betreffen het enkel foto's van stukken en niet de originele exemplaren waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden vastgesteld. Daarenboven doen interne tegenstrijdigheden afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat enkel uw vader thuis was toen u bedreigd werd (CGVS, p. 22), terwijl in één van uw klachtbrieven te lezen is dat u op dat moment met uw gezin/familie was (zie klachtenbrief 3, document 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt trouwens dat er in Irak een zeer groot circuit aan valse documenten bestaat en dat deze op eenvoudige en goedkope wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Bijgevolg komt het vaak voor dat documenten onrechtmatig afgegeven worden door corruptie binnen Iraakse overheidsinstellingen. Gelet op de hier vermelde vaststellingen rond uw klachtenbrieven, dient gesteld te worden dat ze uw onaannemelijke verklaringen omtrent uw klachten bij de politie niet kunnen herstellen.

Op basis van alle bovenstaande elementen kan de bedreiging die u aanhaalt als (enige) reden voor uw vertrek uit Irak als niet-geloofwaardig worden beschouwd. De door u neergelegde originele documenten, (een enveloppe waarin uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs vanuit Denemarken werden verstuurd,) en kopieën van documenten (voedselkaart, woonstkaart) en een foto-afbeelding van uw paspoort, veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen daar ze louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens. De andere documenten die u voorlegde, zoals de CD's en de klachtbrieven werden reeds eerder besproken (zie boven)."

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verzoeker laat voorts uitschijnen dat het loutere gegeven een soenniet van Bagdad te zijn zou volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Waar uit de door verzoeker aangevoerde informatie, de door verweerder neergelegde informatie en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiitische militie zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten – vooral deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit sommige van de zuidelijke voorsteden van Bagdad – een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige problemen ten berde bracht. Derhalve zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij – al dan niet omwille van het feit dat hij soenniet is – zou worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS aangaf dat hij in zijn wijk, die weliswaar overwegend sjiitisch was, als soenniet steun kreeg. Hij verklaarde in dit kader: *"Er waren weinig soennieten, die krijgen steun. Ik krijg steun van mijn mensen"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3).

Bovendien bevinden zich nog tal van verzoekers naaste familieleden (zijn beide ouders, zijn zus en zijn twee broers) in de wijk waarvan verzoeker afkomstig is. Ook in andere wijken van Bagdad heeft verzoeker nog familieleden (*ibid.*, p.4-5). Verzoeker haalde in hun hoofde geen concrete, ernstige en aan hun religie gelinkte problemen aan. Integendeel verklaarde hij uitdrukkelijk dat zij het goed stellen

(*ibid.*, p.24). Derhalve toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd louter ingevolge zijn religie.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangevoerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Wel vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Hoewel IS de laatste maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins belegerd wordt door IS. Evenmin zijn er aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit. IS lijkt meer en meer onder druk te komen staan en het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad dan ook niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische

milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. Het aantal moorden is eind 2015 wel duidelijk afgenomen en is tussen december 2015 en maart 2016 niet terug gestegen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat deze milities veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan bepaalde misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen.

Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

In het licht van het voorgaande kan nog worden herhaald dat verzoekers ouders, zus, broers en familieleden nog in Bagdad vertoeven, dat in hun hoofde nergens ook maar enige melding werd gemaakt van concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen en dat verzoeker integendeel uitdrukkelijk verklaarde dat zij het goed stellen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker het CGVS nog een beleidswijziging verwijt, kan tot slot worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid(swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS